

Aventurile vedetei “NMS Vulturul”

Cuprins

| | |
|--|-----|
| Cuvânt înainte | 7 |
| Capitolul I. Unde aflăm câte ceva | 11 |
| Capitolul II. Cum a ajuns Vasile marinar | 52 |
| Capitolul III. Școala Navală..... | 78 |
| Capitolul IV. În Marea Britanie..... | 85 |
| Capitolul V. Întâmplări la uscat dar și pe apă | 98 |
| Capitolul VI. Urmarea capitolului I | 116 |
| Capitolul VII. Botezul și alte întâmplări | 129 |
| Capitolul VIII. Prima zi de navigație | 136 |
| Capitolul IX. Mutarea | 142 |
| Capitolul X. Viața la Sf. Gheorghe | 159 |
| Capitolul XI. Misiune pe mare..... | 173 |
| Capitolul XII. Pirații | 178 |
| Capitolul XIII. Pe teritoriul inamic | 182 |
| Capitolul XIV. Misiune specială | 194 |
| Capitolul XV. Spionul | 212 |
| Capitolul XVI. Ultimele zile de pace | 218 |
| Capitolul XVII. Prima zi de război | 225 |
| Capitolul XVIII. Prima săptămână de război | 233 |
| Capitolul XIX. Misiune la gura brațului Chilia | 247 |
| Capitolul XX. Treburi la uscat | 258 |

| | |
|---|-----|
| Capitolul XXI. Din nou la Șlîpra | 279 |
| Capitolul XXII. Vânătorul de submarine | 299 |
| Capitolul XXIII. Dubla lovitură..... | 311 |
| Capitolul XXIV. Un Comando pentru Abhazia | 338 |
| Capitolul XXV. Operațiunea Abhazia | 358 |
| Capitolul XXVI. Operațiunea “Deratizarea” | 368 |
| Capitolul XXVII. Surprize de iarnă..... | 396 |
| Capitolul XXVIII. Operațiunea Hristo Botev..... | 415 |
| Capitolul XXIX. Captura..... | 430 |
| Capitolul XXX. Convoiul regal | 453 |
| Capitolul XXXI. Tunelul | 467 |
| Capitolul XXXII. Alte misiuni..... | 489 |
| Capitolul XXXIII. Aerodromul | 507 |
| Capitolul XXXIV. Drumul cromului | 536 |
| Capitolul XXXV. Concediu prelungit..... | 556 |
| Capitolul XXXVI. Operațiunea RADAR | 581 |
| Capitolul XXXVII. Sabotorul. Partea - I..... | 610 |
| Capitolul XXXVIII. Sabotorul. Partea II-a..... | 626 |
| Capitolul XXXIX. Noi misiuni..... | 658 |
| Capitolul XL. Evacuare din Taman..... | 684 |
| Capitolul XLI. Misiune imposibilă..... | 711 |
| Capitolul XLII. Ultima misiune..... | 735 |
| Capitolul XLIII. Epilog..... | 762 |
| Addenda:..... | 770 |
| Personaje principale dar și mai puțin principale..... | 773 |
| Glosar (Dicționar) de termeni marinărești | 776 |

Capitolul I

Unde aflăm câte ceva



Locotenetul Vasile J. era adâncit în gânduri. Nici nu se atinsese de cafeaua din fața lui. Privea, fără să vadă, lumea care se perinda prin fața locantei.

Primise o comandă. Era comandant! Comandantul unei nave-ponton! Nava transformată în ponton mobil, pe care n-o văzuse nimeni până atunci dar despre care se spuneau o mulțime de povești.

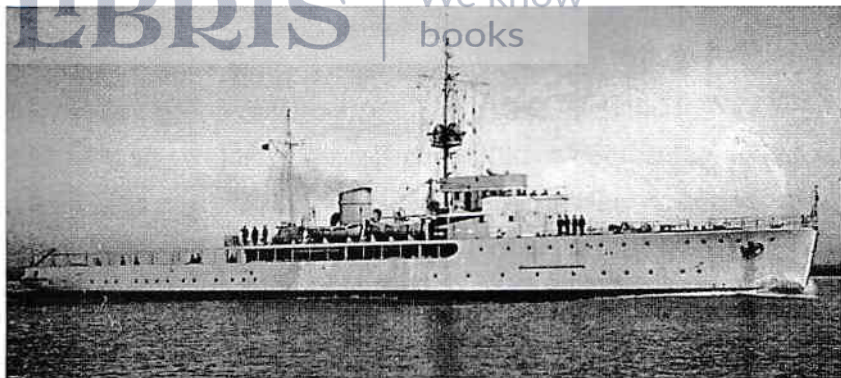
N.A. Aici trebuie să fac o precizare – cu toate că România în acei ani avea cea mai puternică flotă fluvială din Europa (45 de unități, fără cele auxiliare), precum și o flotă maritimă corespunzătoare, posibilitatea pentru tinerii ofițeri de a accede pe o navă era destul de redusă, întru-cât media de vârstă a ofițerilor naviganți nu era prea înaintată. Astfel că un post pe o navă era la mare căutare. Nici în flota comercială nu era ușor de ajuns. Se căutau ofițeri cu experiență și vechime în navigație. Ori tinerii ofițeri lipsiți de experiență nu prea aveau șanse.

Era binecunoscută povestea unui tânăr ofițer care dornic de umblat pe mări, se angajase pe un mic cabotier turcesc care făcea curse în Levant. După șase luni de viață mizerabilă și hrană pe sponci, ne-fiind nici plătit după merit, ajuns la Istanbul s-a prezentat

la Consulatul României cu cerere de ajutor pentru întoarcerea în țară.

Ofițerii ne-îmbarcați, pierdeau vremea la uscat plimbându-se pe cheu, la taclale cu vre-un cunoscut de pe o navă sau la o cafenea din apropiere. Navigau din când în când, ca înlocuitori pe timpul concediilor sau primind temporar comanda vre-unei șalupe sau unui șlep automotor de aprovizionare care avea ca echipaj timonierul de regulă sergent și un motorist care știau și singuri ce aveau de făcut. Unii erau numiți temporar la căpitania câte-unui port mic și fără importanță. Vasile fusese și el detașat temporar în portul Bechet, unde se plictisise îngrozitor timp de două luni.

Prin planul de modernizare a flotei României, la șantierul din Galați se începuse construcția mai multor nave. Printre care și o vedetă. Bineînțeles că în spiritul celui mai adevărat obicei balcanic, toți ofițerii cu pile se străduiau să primească măcar un post, dacă nu o comandă pe noile nave, de exemplu puitorul de mine “Amiral Murgescu” aflat în faza de lansare la apă era la mare căutare.



NMS Amiral Murgescu

Puitorul de mine “NMS Amiral Murgescu” a fost construit în anul 1939 la Șantierul Naval Gh. Fernic Galați. Nava avea o viteză de 18 Nd, autonomie 3400 Mm, dotată cu 8 tunuri, 2 mitraliere binate, 2 lansatoare de mine și două aruncătoare de grenade anti-submarin. La 5 Septembrie 1944 a fost confiscată de URSS unde a purtat mai multe nume și a fost scoasă din activitate în Mai 1988.

Despre una din nave se știa că va fi o vedetă rapidă și ca atare mult râvnită. Dar... stupoare. După multe încercări și intervenții s-a putut afla doar că vedeta se construia în colaborare cu englezii pentru dotarea SSI, care va angaja ofițerii și restul echipajului. Nimeni n-a reușit măcar să o vadă. Era construită într-un colț al șantierului, în spatele unui gard de peste trei metri înălțime și păzită permanent. Muncitorii, tehnicieni români și câțiva englezi, erau veniți de prin alte părți, locuiau chiar lângă șantier, pe un șlep dormitor și nu aveau contacte cu localnicii.

Deodată s-a auzit că construcția s-a întrerupt, muncitorii au plecat iar vedeta a dispărut din șantier. Apoi s-a aflat din “sursă sigură” că s-a renunțat la construcție, iar vedeta atât cât era făcută, a fost transformată în ponton mobil undeva pe Măcin la o unitate a

infanteriei marine. Cum a fi comandant de ponton nu ispitea pe nimeni, nava a fost dată uitării.

Până într-o Sâmbătă, când...

De dimineață, locotenentul Vasile J. s-a prezentat ca de obicei la bază. Spre surprinderea sa, cei câțiva tineri ofițeri prezenți l-au salutat cu “să trăiți” și “la mai mare” făcându-i adânci plecăciuni, iar unul i-a spus râzând cu gura până la urechi, că este așteptat la Șeful de stat major. În drum spre biroul acestuia a dat peste căpitanul Pirțic care ironic și cu un rânjel satisfăcut l-a felicitat pentru succes, spunându-i că fiind specialist în limba engleză noul post i se potrivește perfect. (Vom povesti mai încolo, de unde pînă unde paraponul căpitanului Pirțic la adresa locotenentului).

Uimit, locotenentul s-a prezentat la șeful Statului Major, unde comandorul i-a adus la cunoștință numirea.

Vasile s-a înroșit la față și a rămas blocat. Comandant de ponton fie el și mobil! Visele lui se destrămau văzând cu ochii. Adio navigație, adio avansare. Ofițerii numiți în asemenea posturi erau uitați acolo, ani de zile.

Comandorul văzându-i dezamăgirea a zâmbit i-a spus:

—Locotenente, ai fost numit deoarece noi credem că ești omul potrivit pentru acest post. Vei vedea că această comandă îți va fi de folos. Nu fii supărat, dracul nu este chiar atât de negru. Ți-am trecut în subordine pe sergentul Vileanu cu șalupa lui, care va sta permanent la dispoziția ta. Voi avea grijă să-ți dau și un echipaj bun. Luni te duci acolo, iei în primire și apoi îmi raportezi telefonic de la Brăila. Îmi raportezi numai mie personal. Clar?

—Am înțeles, să trăiți, domnule comandor.

—Tanti, îți va înmâna ordinele de serviciu și o sumă de bani pentru nevoi imediate. Ți-am repartizat ca ordonanță pe soldatul fruntaș Ieremie. E băiat bun, curat și harnic. Este marinar brevetat, a navigat câteva luni și în marina civilă.

—Încă ceva. În acest plic ai instrucțiuni privind noul post. Îl vei deschide doar la sosirea la navă.

—Hai, succes locotenente.

—Să trăiți!...

Locotenetul a salutat și a ieșit amețit și buimăcit. Spre bucuria lui n-a întâlnit nici-un cunoscut pe drum, astfel că nu s-a mai văzut nevoit să dea explicații. S-a dus să-și găsească ordonanța, șalupa și sergentul Vileanu.

Cred că este cazul să facem o mică întrerupere în povestire și să lămurim ce a vrut să spună căpitanul Pirțic, referitor la “cunoscătorii limbii engleze”...

La terminarea Școlii de Aplicație, toți absolvenții cu note mari au fost avansați la gradul de locotenent. Încă pe parcursul ultimului an, cursanții aflaseră că după absolvire vor fi trimiși câteva luni la specializare în străinătate. Din diverse “surse” au auzit că locurile sunt limitate, vor fi selectați doar cei mai buni și care știau bine limba germană, italiană sau engleză. De unde, o adevărată avalanșă de cereri de meditații pentru aceste limbi.

Locotenetul Vasile, cunoștea puțină germană încă din copilărie, iar în engleză se descurca binișor datorită pasiunii pentru cărțile de călătorie citite în timpul școlii. Așa că nu s-a prea înghesuit să ia meditații.

Când au primit formularele pentru practică, Vasile s-a gândit că ne-având relații nu prea vedea ce șanse are pentru practica într-o flotă străină, dar a completat totul conform cerințelor. Când a ajuns la limba străină a vrut să scrie germană, dar dintr-un impuls de moment a completat: limba engleză, scris - citit - vorbit. Nici nu i-a trecut prin minte că acest lucru va fi definitiv pentru viața și cariera sa.

Marea majoritate a absolvenților au optat pentru Germania din motive evidente, dar și pentru Italia unde sub soarele mediteranean sperau să facă o practică ușoară fără probleme. După câteva zile o comisie i-a examinat la limba străină declarată în formularul de cerere.

La afișarea repartizărilor, Vasile a constatat uimit că este pe listă, și că era singurul care va face practica navală în Anglia! Era singurul cunoscător de engleză!...

Vom povesti mai târziu, aventurile locotenentului în Marea Britanie și cum s-a ales cu o decorație.

Acum în fața cafelei răcite se gândea cu amărăciune la noul său post și la viitorul său nu prea roz.

Nici nu simți apariția lui Mustafa, patronul locantei de care îl lega o lungă prietenie. Acesta îl privi cât-va timp, apoi spuse:

—Nu fii supărat băiete. O comandă este o comandă și este mai bună decât nimic. Apoi eu cred că totuși ai avut noroc; sunt mulți care vor rămâne pe uscat sau vor slugări pe la comandanți bătrâni și scorțoși.

Vasile îl privi zâmbind. Mustafa când avea un motiv serios, vorbea o limbă română curată și fără accent. În restul timpului se străduia să pară cel mai autentic turc...

—Poate ai dreptate bre Mustafa, dar tot nu pot să nu mă gândesc că este vorba de un ponton și nu o navă adevărată.

—Totul se face cu voia lui Allah... Eu zic că va fi bine... Nu trebuie să fii supărat. Așaa... Pentru orice eventualitate voi vorbi cu coana Marieta să-ți rețină camera în continuare. Ca comandant nu poți să te duci să dormi la cămin nici măcar o noapte... doar vei mai veni pe la bază nu?

—Da, cred că da.

—Bine comandante, o să-ți aduc un prânz pe cinste, apoi fă o plimbare, odihneștete și mâine la treabă. Și nu uita să mai treci pe la mine.

Luni dimineața, s-a prezentat la Tanti, a primit o geantă cu instrucțiuni și tot felul de formulare, câteva exemplare de Jurnal de bord și un plic gros cu bani, semnă de primire și se îndreptă agale spre port însoțit de Irimie care ducea bagajele.

Pe cheu lângă șalupă, erau doi maiștri care săriră în sus când îl văzură și unul spuse:

—Să trăiți domnule comandant, permiteți să raportez, sunt maistru principal timonier Eugen Popescu, prezent la ordin.

—Eu sunt maistru principal radiotelegrafist Ionel Prodean, prezent la ordin.

Locotenetul îi privi surprins și întrebă:

—Dar de unde ați apărut?

—Din dispoziția domnului Comandor am fost mutați la unitatea dumneavoastră. Pofțiți ordinele de serviciu.

—Bine dar voi erați pe vedeta de comandă, cum de v-a trecut la mine?

—Păi să vedeți spuse timonierul... acum trei zile a fost ziua lui Ionel și ne-am aghezmuit și noi nișel, doar eram în timpul liber. Dar am avut ghinion, ne-am întâlnit cu trăsura în care era Coana Amiral și domnul Comandant al nostru. Cum eram cam cu chef, cântam și noi câte ceva. Coana Amiral s-a dat la noi, iar domnul Comandant ne-a trimis la arest pentru comportament nedemn.

Apoi sâmbătă dimineață am fost prezentați la domnul Șef de Stat Major, care ne-a iertat de pedeapsă, dar ne-a mutat la dvs. ca să ne învățăm minte să nu mai cântăm pe unde se plimbă Coana Amiral...

Locotenentul Vasile clătină din cap nedumerit și se întrebă cum de a renunțat așa ușor comandantul grupului la doi oameni atât de valoroși dar și ce vor face ei pe un ponton?

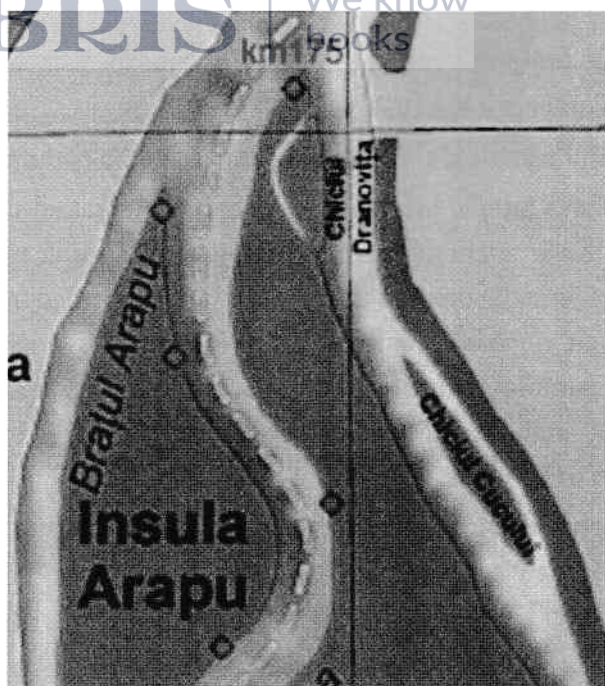
—Bine băieți dacă este așa, hai îmbarcarea și să pornim.

—Vilene, știi cum se ajunge acolo?

—Da domnule Comandant. Mergem în amonte până la insula Fundu Mare și o luăm la stânga pe brațul Cravia. Nu-i departe.

—Ai mai fost acolo?

—Anul trecut am dus alimente la infanteria marină. Făceau manevre în zonă.



Chiciul Cucului

Au intrat pe brațul Cravia și în față a apărut o insuliță, cu un nume ciudat Chiciul Cucului, iar chiar la intrare pe partea stângă, au dat de două balize și o estacadă de baraj făcută din câteva butoaie legate cu un lanț gros.

Imediat au fost somați:

—Stai! Oprește, lângă baliza roșie.

O barcă de pe insulă porni spre ei. Un gradat din infanteria marină, le-a cerut ordinul de serviciu. În spatele lui un soldat cu arma în mână.

—Vă rog să așteptați, voi anunța sosirea dvs.

LIBRIS | We know books

După vre-un sfert de oră a venit o mică barcă cu motor din care un gradat le ură bun venit și le ceru să-l urmeze. Estacada a fost deschisă și au pornit în urma lui.

Atât malul stâng cât și insula era acoperită cu o pădure deasă.

După câteva minute la malul insulei apăru ancorat un șlep mare, apoi două barje ancorate la mal. Locotenentul se uita uluit, nu-i venea să-și creadă ochilor. Între cele două barje, o navă gri-albăstruie cu o provă elansată, cu suprastructura acoperită cu prelate de camuflaj. Dincolo de barje la mal o șalupă și mai multe bărci iar pe malul insulei se vedeau câteva barăci și mai mulți soldați care trebăluiau.

Șalupa opri la bordul barjei exterioare, un soldat luă parâmele aruncate de Vileanu și le amară la două *babăle*.

Urcând la bordul barjei, Vasile fu întâmpinat de un căpitan din infanteria marină, destul de în vârstă, care lăsând baltă protocolul militar, exclamă cu gura până la urechi:

—Bine ai venit locotenente și arătând spre navă, mă scapi de o mare grijă...

Îi întinse mâna, i-o strânse puternic, apoi luându-l de braț spuse:

—Hai să-ți prezint comoara...

În tot acest timp Vasile se uita uluit împrejur, era amețit de ce vedea și nu-i venea să-și creadă ochilor.

Zisul ponton se prezenta sub forma unei nave ceva mai mare decât o vedetă și care părea gata de marș.

De pe barjă au urcat o scăriță de lemn, căpitanul a dat la o parte o prelată și au pătruns pe puntea navei. Un om mărunțel îmbrăcat într-o salopetă luă poziția de drepți, salută și se prezentă: